

[H. F. Ulrichsen.]

i Udvalget i 1926. Det Parti, som jeg tilhører, havde dengang overordentlig stor Indflydelse paa Formuleringen af Formaaalsparagraffen, og vi kan derfor med Glæde se, at det nye Lovforslags Formaaalsparagraf er saa at sige enslydende med Formaaalsparagraffen i Udvalgsforslaget af 1926.

Og lad mig sige i en Parentes, at ligesom det ærede Medlem Hr. Kyed er vi overordentlig tilfredse med, at Statsministeren i dette Lovforslag har udeladt det eneste Punkt, man ikke kunde blive enig om i 1926 — paa alle andre Punkter var der dengang opnaaet Enighed —, nemlig Punktet vedrørende Almenhedens Adgang til Fredskove. Det er efter min Mening overordentlig klogt og rigtigt, at man har udeladt denne Bestemmelse, der ikke var nødvendig, thi en Statistik, der i 1926 blev forelagt, viste med al Klarhed, at Almenheden praktisk taget overalt havde Adgang til Fredskove, at der i alt Fald i alle Dele af Landet var tilstrækkelig meget Skov, til hvilken Almenheden kunde faa Adgang. Derfor finder jeg, det er klogt, at man har udeladt denne Bestemmelse, som fandtes i Lovforslaget af 1926, og som paa ny vilde have skabt Konflikt, hvis man havde bibeholdt den. Paa dette afgørende Punkt er Lovforslaget af 1936 paa den Linie, som det Parti, jeg tilhører, stod paa under Forhandlingerne i 1926.

Jeg hilser med stor Glæde Bestemmelserne i Lovforslagets § 2 om Fredning af Oldtidsmindesmærker. Vi er stolte her i Danmark af, at vi har en Række Oldtidsmindesmærker, som mange Lande misunder os, og som paa den skønneste Maade glider ind i Naturen. Vi harnes Gang paa Gang, naar vi ser den Maade, hvorpaa uforstaaende Mennesker har behandlet disse skønne gamle Mindesmærker. Vi kan se i Naturfredningsforeningens Publikationer, hvorledes gamle Kæmpehøje er blevet brugt til Hønsesgaarde, til Garager og til Svinepaalæsningsinstrumenter, hvorledes man, uden Spor af Hensyn til de historiske og landskabelige Værdier, har gennemgravet saadanne Høje for at benytte dem til slige, maaske praktiske, Formaal, men i hvert Fald Formaal, der maa opføre enhver som helst, der har Sans for Minder fra Fortiden. Derfor ser jeg, som sagt, med den allerstørste Glæde paa Lovforslagets § 2, der vil gøre det vanskeligere i Fremtiden at angribe saadanne Oldtidsminder.

Det er ligeledes med største Tilfredshed, jeg ser Bestemmelsen i § 6 om Naturfredningsraadets Sættelse. Den her

foreslaaede Sættelse er i fuld Overensstemmelse med det Forslag, der blev fremsat enstemmigt i det nedsatte Udvalg i 1926. Og for de fleste af Procedurebestemmelsernes Vedkommende gælder det ogsaa, at Lovforslaget vil betyde en væsentlig Fordel fremfor de nugældende Lovgivningsregler. De fleste af disse Procedurebestemmelser er affattet i Overensstemmelse med Udvalgsforslaget af 1926.

Men de Bestemmelser, der i højeste Grad interesserer Offentligheden, er jo de saakaldte Almindelige Bestemmelser og da først og fremmest Bestemmelserne i §§ 23, 24 og 25. Herom vil jeg gerne sige, at fra konservativ Side staar man nu, som i 1926, paa det Standpunkt, at det er rimeligt, naturligt og rigtigt, at der gives Offentligheden Ret til at færdes paa den udyrkede Strandbred. Dette er, som Professor Vinding Kruse har paavist, en ældgammel Ret, som Almenheden havde gennem hele Middelalderen; det var først da tysk Lovgivning trængte ind i Landet, at man fik Mulighed for at afspærre Offentligheden fra den udyrkede Strandbred, og denne fremmede Retsindflydelse var Grundlaget for hele den Udvikling, der fandt Sted ved Øresundskysten, og som de ærede Ordførere, der har haft Ordet før mig, har omtalt som overordentlig beklagelig. Hvis man havde opretholdt den ældgamle Ret for Offentligheden til Færdsel langs Strandbredden, vilde man ikke være kommet ud for den Indtagning af Strandarealer til Haver o. lign., som har skabt saa utaaelige Forhold i Storbyens Omegn — og ikke mindst langs Øresundskysten.

Derfor er mit Parti nu som i 1926 klar over, at Almenheden skal have Ret til at færdes paa den udyrkede Strandbred, saaledes som den efter Jydske Lov havde det i Sønderjylland op til vore Dage. Dette vil nemlig sætte Bom for yderligere Indtagning af Arealer, som bør være Offentlighedens, til privat Brug.

Men med noget mere Kritik maa man efter mit Skøn se paa Bestemmelserne vedrørende Ophold paa og Badning fra den frie Strand. Der spiller helt andre Hensyn ind, og naar disse Bestemmelser skal formuleres, er det nødvendigt her at finde en Form, der tager behørigt Hensyn — jeg siger ikke, at der ikke findes Bestemmelser med dette Formaal i Lovforslaget, for det findes der — til Ejerne. Man maa naturligvis søge at undgaa, at en Ejer lige foran det Sted, hvor han bor eller har sit private Badehus, bliver nødt til at finde sig i en hvilken som helst Støj fra grammofon-kamperende Ungdom